

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 161/10
30.06.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Власте Јовановић, председника већа, Звездане Лутовац и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиље П.С. из Б., као правног следбеника сада пок. М.С., чији је пуномоћник адвокат З.С. из П., против тужене Републике Србије - Републичке управе јавних прихода - Подручна јединица Центар К. - Финансијска полиција П., коју заступа Републичко јавно правобранилаштво - Одељење у У., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж. бр. 505/07 од 13.03.2008. године, у седници већа одржаној дана 30.06.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж. бр. 505/07 од 13.03.2008. године.

О б р а з л о ж е њ е

Правоснажном пресудом Окружног суда у Ужицу Гж. бр. 505/07 од 13.03.2008. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Општинског суда у Пожеги П. бр. 473/06 од 06.11.2006. године у ставовима под 1. и 3. изреке. Том пресудом, ставом 1. изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и тужена обавезана да јој исплати износ од 876.833,64 динара, са законском затезном каматом од 24.03.2006. као дана вештачења па до исплате. Ставом 2. изреке одбијен је као неоснован део тужбеног захтева тужиље за износ преко досуђеног у ставу 1. изреке, са законском затезном каматом. Ставом 3. изреке тужена је обавезана да тужиљи на име накнаде трошкова спора исплати 297.388,00 динара.

Против наведене правоснажне пресуде тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. ЗПП у вези члана 55. став 2. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 111 од 29.12.2009. године) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана. Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју овај суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда из тачке 12. цитиране законске одредбе на коју се ревизијом указује јер образложења првостепене и другостепене пресуде садрже јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама.

Није основан ни ревизијски разлог о погрешно примењеном материјалном праву.

Према утврђеном чињеничном стању правни претходник тужиље, првобитни тужилац сада покојни М.С., био је власник приватног предузећа С.п. из П., које је престало да постоји услед стечаја по решењу Привредног суда у У. Ст. бр. ... од 24.12.1998. године. Решењем финансијске полиције П. од 24.12.1994. године, у поступку контроле пословања овог предузећа, извршено је одузимање прехранбене робе од истог у вредности утврђеног финансијског вишка од 93.437,17 тадашњих динара, а која му је остављена на чување, до правоснажности тог решења. Радило се о 1.604,44 кг полутрајне сухомеснате робе лагероване у хладњачи, односно о прехранбеној роби ограниченог рока трајања, утврђеној записником ветеринарског инспектора од 08.08.1995. године, којим је у том моменту прегледа, констатовано да је целокупна количина укварена; па је наређено хитно уништење, што је и учињено у присуству ветеринарског инспектора. Решењем главног инспектора од 10.01.1995. уважена је жалба наведеног предузећа и поништено је решење финансијске полиције од 24.12.1994. године и предмет враћен на поновни поступак. У поновном поступку је решењем финансијске полиције од 12.07.1995. године стављено ван снаге претходно решење од 24.12.1994. али је исто поништено решењем главног инспектора од 10.02.1996. и предмет враћен првостепеном органу на поновни поступак и одлуку. Међутим, првостепени орган није донео ново решење у том управном поступку. Такође је утврђено да је финансијска полиција поново вршила контролу обрачунавања и плаћања пореза на промет и других јавних прихода наведеног предузећа за период од 01.01. до 20.12.1994. године, у којој је записником од 29.03.1996 утврђено да је у код овог предузећа у том периоду био количински и финансијски мањак (а не вишак), на који је порески обвезник после пописа уплатио припадајући порез. Налазом и мишљењем

судског вештака од 24.03.2006, утврђено је да вредност одузете и уништене полутрајне сухомеснате робе на тај дан износи 1.753,667,28 динара.

Правилно применивши материјално право на утврђено чињенично стање, нижестепени судови су исправно закључили да тужиоцу припада право на тражену накнаду материјалне штете због неправилног рада органа тужене у смислу члана 172. Закона о облигационим односима (ЗОО) у сразмерно умањеној висини утврђене накнаде у смислу чланова 185. и 189. став 2, а у вези члана 192. ЗОО, због подељене одговорности правног претходника тужиље у настанку штете са уделом од 50%. Сматрали су да тужена одговара стога што није окончала наведени управни поступак поводом којег је била одузела предметну робу, доношењем одговарајућег решења према наведеном предузећу (власништво правног претходника тужиље). Како после доношења решења којим се утврђују неправилности и по том основу одузима роба у смислу члана 19 Закона о контроли, утврђивању и наплати јавних прихода („Службени гласник РС“ број 76/91, са изменама и допунама) важећег у време вођења наведеног управног поступка; порески обвезник није могао да располаже том робом заплењеном у вршењу инспекцијских послова, до правноснажности тог решења а оно то није постало до доношења записника од 29.03.1996. године; то на правилност побијане пресуде не утичу ревизијски наводи тужене којима истиче да није постојала обавеза доношења одговарајућег решења у управном поступку, односно да је због тог правног закључка нижестепених судова, погрешно примењено материјално право.

У конкретној ситуацији када је утврђено да је реч о кварљивој прехранбеној роби којој је истицао рок употребе, неосновани су ревидентови наводи да је његов допринос у настанку штете мањи од 50%, сматрајући да је правни претходник тужиље могао да предузме мере да роба не пропадне.

Правилно је одлучено и о накнади трошкова спора у смислу члана 149. став 1. и 150. ЗПП.

Са изложених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде на основу члана 405. став 1. ЗПП.

Председник већа-судија

Власта Јовановић, с.р.